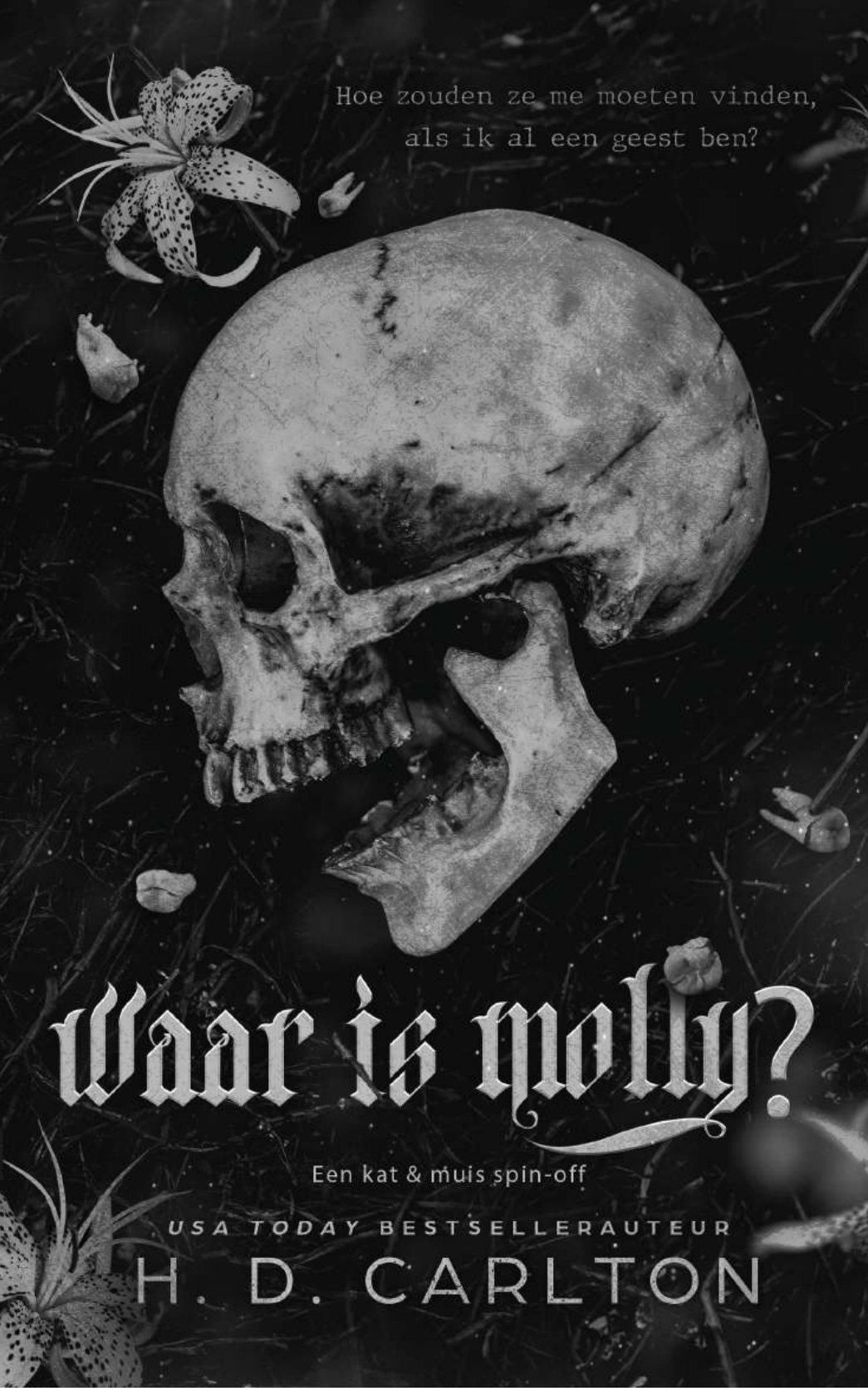

Hoe zouden ze me moeten vinden,
als ik al een geest ben?

Waar is Molly?

Een kat & muis spin-off

USA TODAY BESTSELLERAUTEUR

H. D. CARLTON

EEN

MOLLY

*Vijftien jaar geleden
20 oktober 2007*

Ik ga even naar het pompstation om een paar dingen voor Layla te halen,' zeg ik tegen pap terwijl ik fronsend naar de troep in de woonkamer kijk.

Vijf geplette, lege bierblikjes liggen op het bijzettafeltje, samen met wat lege chipszakken en een dipsausje waarvan het deksel nog open staat.

Mijn vader tuurt angstig door de ouderwetse gordijnen naar buiten. Hij draagt geen shirt en zijn dikke buik puilt uit over de rand van zijn spijkerbroek. Zijn grijze haar is aan de bovenkant aan het uitdunnen en ondanks zijn buik is hij een lange, slungelige oude man met een duidelijk afgetekende kaaklijn, voortdurend gefronste wenkbrauwen en een gezicht vol rimpels.

'Nee, je moet hier blijven. Je was al de hele verdomde dag weg,' snauwt hij me toe zonder echt naar me te kijken.

Het is inmiddels al na half negen 's avonds en ik heb de hele dag als serveerster gewerkt in het restaurant. Ik ben uitge-

put, maar voor de zoveelste keer zijn de luiers op en niemand heeft me iets gezegd. Ik word morgen twintig, maar nu ik het geld van mijn fooien aan Layla moet besteden, zal ik een extra dienst moeten draaien.

‘Ze heeft een schone luier nodig en we hebben er geen meer,’ antwoord ik.

Hij gromt, laat het gordijn los en draait zich naar me om.

‘Ze is jouw zorg niet.’

Maar dat is ze wel.

Ze is verdorie zeker niet zijn zorg, ook al is ze zijn dochter.

Vader krabt aan zijn arm, zijn huid doorprikt met sporen van injecties. Opnieuw kijkt hij richting de gordijnen, alsof hij verwacht dat er elk moment iemand kan verschijnen. Waarschijnlijk een van zijn dubieuze vrienden, die ongetwijfeld met een tas vol drugs komt aanzetten, ook al heb ik gisteren nog drugs voor hem moeten kopen.

‘Ik ben hooguit twintig minuten weg,’ probeer ik uit te leggen. ‘Ik moet alleen luiers en flesvoeding halen.’

Mijn hart slaat een slag over als Layla boven begint te huilen. Ik heb haar net te slapen gelegd en ik had gehoopt dat ze zou blijven slapen tot ik terug was. Ze is al een week onrustig. Elke keer als haar oogjes dichtvallen en ik denk dat ze eindelijk slaapt, springen ze weer open en volgt er een hartverscheurende huilbui die me door merg en been raakt.

‘Laat me eerst Layla troosten en dan zal ik –’

‘Nee,’ blaft hij. ‘Als je gaat, ga dan nu. Ik heb niet de hele verdomde nacht de tijd.’

‘Goed dan,’ mompel ik.

Mijn vier maanden oude zusje schreeuwt nu de longen uit haar lijf. Onze moeder ligt knock-out op de bank, met haar mond open en kwijl dat langs haar kin naar beneden druipen en ze snurkt zachtjes.

Op de salontafel voor haar ligt een lege spuit, met aan de punt nog een druppel bloed.

Ze zal niet al te snel wakker worden, wat betekent dat Layla aan haar tranen wordt overgelaten terwijl ik weg ben.

Met een zucht loop ik naar de deur, maar ik pauzeer even als ik papa hoor roepen: 'Breng voor mij ook een pakje sigaretten en nog een sixpack bier mee!'

Ik neem niet eens de moeite om te antwoorden, niet dat hij dat verwacht. Hij weet dat ik zal doen wat hij zegt. Want als ik dat niet doe, moet ik investeren in een nieuw flesje concealer. De huidige is bijna leeg.

Het geluid van Layla's geschreeuw verstomt als ik de deur achter me dichttrek, mijn onrust neemt toe en vreet aan me. Haar kleine keeltje moet vast wel pijn doen en ik ben er zeker van dat haar hoofd zal bonzen als ik weer thuiskom.

Ze haat het als ik haar alleen laat en ik haat wat dat betekent. Soms vraag ik me af of de angst in haar ogen als ik bij haar wegga meer is dan alleen het feit dat ze aan mij gehecht is.

Als papa haar pijn doet zoals hij mij soms pijn doet...

Ik weet niet wat ik dan zal doen. Behalve dat ik, als ik klaar ben, onder het bloed zal zitten.

Mijn handen trillen als ik snel naar het pompstation een paar straten verderop loop. Het is een warme en winderige herfstavond in oktober - waarschijnlijk een van de laatste voor de winter eraan komt.

Reaper Canyon, Montana, wordt omringd door het Electric Peak-gebergte en ik ben er geboren en getogen. De angstaanjagende naam van dit stadje is toepasselijk, aangezien dit de plek is waar ieders dromen sterven. Deze staat straalt schoonheid uit, maar zelfs de bergen in de verte kunnen de lelijkheid van mijn wereld niet wegnemen.

Ik hou me gedeisd, met mijn hoofd naar beneden, en concentreer me op het gat in de punt van mijn vuile tennisschoenen. Ze zijn inmiddels te klein voor me, maar geld voor een nieuw paar is er niet. Alles wat ik heb, besteed ik aan Layla of aan drugs voor mijn ouders.

Op mijn zestiende verjaardag dreigde mijn vader me het

huis uit te schoppen als ik niet ging werken. Hij zei dat ik mijn steentje moest bijdragen in het huis, alsof naar school gaan, alle huishoudelijke klusjes doen en hun drugs halen nog niet genoeg was. Laat staan dat ik hem en mijn moeder dag en nacht op hun wenken moest bedienen.

Mijn eerste salaris ging volledig op aan hun sigaretten, bier en drugs. En nu rekenen ze op mij om eten te kopen en alles voor Layla.

De bel boven de deur rinkelt als ik het lokale tankstation binnenloop, wat de aandacht van de kassamedewerker trekt. Afgezien van Layla is hij de enige persoon op deze wereld die ik echt aardig vind.

‘Hé, Mol,’ groet hij me en hij schenkt me een stralende glimlach waardoor een paar lachrimpeltjes zich vormen in zijn bruine huid. Van de weinige mensen die ik ken, is hij de enige die altijd blij is. Ik geloof niet dat ik dat gevoel ooit heb gekend. Misschien toen Layla voor het eerst naar me glimlachte. Maar dat was van korte duur. Want het duurde niet lang voordat mijn ouders die vreugde weer wegnamen.

‘Hoi, Mario,’ antwoord ik en zwaai naar hem voordat ik een van de gangpaden inga en recht op de koelers afa waar het bier staat.

Ik ben niet oud genoeg om alcohol te kopen, maar Mario kent mijn vader inmiddels goed genoeg. Hij weet dat als ik zonder bier thuiskom, ik de volgende dag met blauwe plekken op mijn gezicht terugkeer en hem zal smeken om het toch te mogen kopen. Hij heeft geprobeerd de politie in te schakelen, maar elke keer smeekte ik hem op mijn knieën om dat niet te doen. Ik wil het risico niet lopen dat Layla door de kinderbescherming wordt meegenomen en in het systeem belandt.

Families zijn misschien dol op jonge meisjes om te adopteren, maar roofdieren ook, en dat risico wil ik niet echt nemen. Thuis kan ik haar tenminste beschermen.

Dus, ondanks Mario’s afkeer voor mijn ouders, riskeert hij zijn vergunning. Hij verkoopt de alcohol aan me, omdat hij

weet dat het toch niet voor mij is. Hij heeft me al laten zweren dat ik wacht met drinken tot ik oud genoeg ben, net zoals hij me heeft gevraagd om voor altijd van sigaretten af te blijven.

Daar stemde ik graag mee in.

Ik heb van dichtbij gezien wat een verslaving met je doet. Mijn moeder was ooit de beste van haar klas en had een volledige studiebeurs. Maar toen ontmoette ze mijn vader en al die dromen en ambities leken er niet meer zo toe te doen omdat de euforie door haar aderen gierde.

Ik pak papa's favoriete bier, luiers en flesvoeding voor Layla en een paar pakken noedels voor de komende dagen.

Ik leg de spullen op de toonbank en haal mijn geld tevoorschijn als Mario zich omdraait om het pakje sigaretten van achter hem te pakken. Papa's favoriet.

'Hoe gaat het vanavond, lieverd?' vraagt hij terwijl hij op het toetsenbord klikt om alles af te rekenen.

Ik zucht. 'Zoals gewoonlijk, niks nieuws.'

'Maakt je vader je het nog steeds moeilijk?'

Ik werp hem een droge blik toe. 'Altijd. Morgen breng ik mijn verjaardag door in het restaurant. Normaal zou het mijn vrije dag zijn, maar vandaag had ik niet zoveel fooien gekregen en nou ja...' Ik wiebel met het schamele bundeltje geld. 'Het is nu toch allemaal op.'

Mario kijkt me niet onder de indruk aan. 'Wat houdt je tegen om Layla bij hen weg te halen?'

Beschaamd wend ik mijn blik af.

Dit is niet de eerste keer dat hij het vraagt, maar elke smoes die ik bedenken, houdt geen steek. Want de waarheid is te belastend en hoe leuk ik Mario ook vind, wat als ik hem niet kan vertrouwen?

Als ik uiteindelijk toch naar hem opkijk, trekt mijn borst samen. Zijn blik is zacht en hij straalt oprechte bezorgdheid uit. Ik voel mijn vastberadenheid afbrokkelen.

'Alsjeblieft, Mol, je kunt me alles vertellen.'

Ik zucht en mijn laatste terughoudendheid verdwijnt.

‘Mijn ouders hebben bewijs dat ik drugs koop - hún drugs - maar dat maakt niet uit. Het ziet er slecht uit. Ze weten dat ik haar wil en ze zullen het bewijs aan de rechter laten zien als ik de voogdij probeer te krijgen. Papa heeft foto’s en video’s waarvan ik niet eens wist dat hij ze nam. Hij liet ze me zien voordat hij ze verborg. En als ik haar zomaar meeneem... dan is dat ontvoering. Ik ben wettelijk een volwassene, maar op het moment dat ik erachter kwam dat mijn moeder zwanger was, heb ik me neergelegd bij mijn gevangenschap. Ik kan haar niet achterlaten, Mario.’

Mijn vriend schudt zijn hoofd, pure walging straalt uit zijn bruine ogen. ‘Ze zijn ziek. Zieke, zieke mensen. En ze chanteren je! Misschien kan je een advocaat –’

‘Advocaten kosten geld, Mario. Geld dat ik niet heb. Alles gaat naar hen, en ik...’ Mijn stem breekt, overmand door een gevoel van machteloosheid. Met een diepe zucht sluit ik af met de enige woorden die er toe doen: ‘Ik zit gevangen.’

Tranen branden in mijn ogen en Mario staart me woedend aan. Woede vóór mij, dat weet ik. Maar zijn woede verandert niets aan mijn situatie.

Ik weet niet eens hoe ik die kan veranderen.

‘Heb je geen andere familie?’ vraagt hij, de hoop in zijn stem klinkt breekbaar.

Met een frons schud ik mijn hoofd. Voor zover ik weet, zijn mijn beide ouders enig kind en hun ouders zijn ofwel overleden of ze zijn ervan vervreemd.

Ik heb niemand behalve Layla.

‘Ik kan mijn vrouw vragen of je bij ons kunt blijven –’

Ik schud mijn hoofd voordat hij zijn zin kan afmaken. ‘Mijn ouders zullen me Layla niet laten meenemen en ik kan haar niet alleen achterlaten.’

‘Molly, laat me je alsjeblíeft helpen,’ smeekt Mario. ‘We bedenken wel iets –.’

‘Ik heb tijd nodig,’ snauw ik en hij deinst achteruit. Ik word overvallen door schuldgevoelens en dat maakt mijn machte-

loosheid alleen maar groter. 'Luister... Ik kom er wel uit, oké? Ze is nu nog zo klein, dus ik moet echt zorgen dat ik dit op de juiste manier doe.'

Hij knikt en gaat niet verder tegen me in, hoewel zijn gespannen bewegingen duidelijk laten zien hoe hij erover denkt. Maar net als ik, staat hij machteloos.

Zelfs als ik mijn ouders ten val breng, zullen ze er zeker van zijn dat ze mij ook ten val brengen.

'Laat me dan op z'n minst betalen voor Layla's spullen. Ik help je wel met alles wat ze nodig heeft. Maar denk niet dat ik geen uitweg voor je zoek, meid,' zegt hij streng. 'Ik ga niet zomaar toekijken hoe jij het moeilijk hebt.'

Tranen branden in mijn ogen en ik ben te overmand door dankbaarheid om hem fatsoenlijk te bedanken.

Uiteindelijk rollen er toch een paar woorden over mijn lippen: 'Dank je. Ook al heb ik geen andere familie, ik heb gelukkig jou nog.'

Zijn schouders zakken, maar de overtuiging in zijn stem is krachtig. 'Dat heb je inderdaad, lieverd. Voor alles.'

Ik forceer een zachte glimlach, al kost dat moeite. Toch ben ik hem oneindig dankbaar, want hij is de enige die ooit echt aardig tegen me is geweest.

De bel klinkt en ik kijk op naar de mensen die binnenkomen. Ik moet twee keer kijken en mijn gezicht vertrekt in een frons.

Het is mijn vader, vergezeld door een man die ik niet ken. Ik zou gedacht hebben dat het twee onbekenden waren die toevallig tegelijk binnenkwamen, als ze niet duidelijk in een ingetogen gesprek verwickeld waren, dat abrupt stopte toen ze mij in het oog kregen.

Mijn hart zakt in mijn schoenen.

'Wat doe jij hier? Ik ben hier om je spullen op te halen...' zeg ik, maar mijn woorden ebben weg door nervositeit wanneer ik merk dat de onbekende man me aankijkt met een

blik die ik liever niet wil ontcijferen. Het is een soort blik waardoor mijn nekharen meteen overeind gaan staan.

Hij is kort en gedrongen, met kortgeknipt haar en een hoekige, scherpe kaaklijn. Zijn bleke huid is bedekt met shitty tatoeages en een koude glans schittert in zijn bruine ogen.

Papa loopt naar me toe en gebaart dat ik opzij moet gaan. 'Ik neem dat wel van je over. Je bent toch te jong om alcohol te kopen. Waarom ga je niet even met mijn vriend mee en wacht op me tot ik klaar ben?' beveelt hij nors.

Mijn mond valt open, verbijsterd en achterdochtig.

Mijn vader heeft nog nóóit aangeboden iets van me over te nemen. Dat betekent dat hij hier met een reden is, en die intimiderende man speelt daar zeker een rol in.

Over mijn lijk dat ik met hem meega.

'Het is goed, ik regel het –'

'Ga,' blaft hij. 'Nú.'

Ik verstijf. Het is niet zozeer de hardheid in zijn stem die me waakzaam maakt, maar de spoed die erachter zit.

Stomverbaasd kijk ik naar Mario en zie dat hij op het punt staat om mijn vader af te snauwen. Hij staart de twee mannen aan met een wantrouwen en een woede die feller lijkt dan het vuur van de hel. Maar wat kan hij in hemelsnaam doen?

Als hij de politie belt en mij beschuldigt van het illegaal kopen van bier om mij bij hen weg te halen, beland ik uiteindelijk toch weer bij mijn vader. Bovendien riskeert Mario zijn vergunning als blijkt dat hij eerder aan mij verkocht heeft. En als hij aangeeft dat mijn vader een bedreiging voor mij vormt, zou dat mij enkel van Layla weghalen.

Ik zou kunnen vluchten... maar waar moet ik heen? Ik kan mijn vier maand oude zusje niet in de steek laten en ik heb ook geen veilige plek om haar naartoe te brengen.

Mijn hoofd tolt van de verschillende mogelijkheden, maar ik kom steeds tot dezelfde conclusie. Ik sta machteloos.

'Eigenlijk kan ik hier wel wat hulp gebruiken. Waarom blijft ze niet hier bij mij, dan betaal ik –'

‘Zit je soms achter mijn dochter aan, vriend? Waarom bemoei je je niet met je eigen zaken?’ bijt papa Mario toe met een felle blik.

‘Het is oké,’ fluister ik, terwijl ik een nerveuze blik werp op de vreemde man. Hij staart me nog steeds aan, wat me een ijzige rilling bezorgt. Wie hij ook is, hij is Magere Hein en waar hij me ook heen brengt, het belooft niet veel goeds.

‘Ga met hem mee, Molly. Ik zeg het niet nog een keer,’ blaft papa.

Ik probeer te slikken en zet aarzelend een stap weg van de kassa. Met een laatste blik op Mario, buig ik mijn hoofd omlaag en loop naar de man toe. De adrenaline stroomt door mijn aderen met een intensiteit die ik nog nooit eerder heb gevoeld. Mijn hartslag bonst in mijn oren en ik voel me misselijk.

Een boosaardige glimlach krult aan de lippen van de vreemdeling en ik voel gal opstijgen in mijn keel.

‘Je vader en ik zijn goede vrienden, maak je geen zorgen,’ verzekert hij me. Hij grijnst nog breder, alsof dat me moet geruststellen.

Het voelt alsof mijn voeten zijn vastgelijmd aan de vloer, waardoor elke stap moeilijk is als we op weg zijn naar de deur.

Ik kan dit niet. Ik kan deze man me niet zo makkelijk laten meenemen. Waar ik ook heen ga, ik ga niet zonder slag of stoot.

Ik neem Layla mee en zoek een plek voor ons om naartoe te gaan. Want waar dat ook is, het móét wel beter zijn dan waar we nu zijn. Zelfs als ik een verdomde voortvluchtige ben die gezocht wordt voor ontvoering, zal ik een manier voor ons vinden om te overleven.

Net als de man de deur opent en de bel rinkelt, loop ik door het gangpad naar rechts.

‘Hé!’ roept papa, waardoor zijn vriend zich omdraait. Hij verspilt geen tijd om achter me aan te rennen en mijn hart maakt een sprongetje in mijn keel.

Instinctief pak ik een paar spullen van de schappen en werp ze op de grond achter mij. Zakken chips, mueslirepen en

andere spullen liggen nu verspreid op de vieze tegelvloer, maar dat schrikt hem niet af. Hij springt eroverheen, zijn vinger strijkt langs mijn schouder als ik de hoek omga en plots oog in oog sta met mijn vader. Ik schreeuw en bots bijna tegen hem aan.

Hij doet zijn armen omhoog in een poging me vast te grijpen, dus ik buk snel en glip net onder zijn greep door. Het lukt me maar net om langs hem heen te komen, terwijl ik hun gemompelde verwensingen van achter me hoor.

‘Godverdomme, jij kleine trut!’ spuugt papa.

Mijn hart bonst hevig tegen mijn ribbenkast als ik een andere gang in schiet en Mario weer in zicht krijg. Hij houdt een honkbalknuppel vast en spreekt gehaast in de telefoon met mensen van wie ik aanneem dat het de politie is.

‘Kom nu meteen naar hier!’ schreeuwt Mario in de telefoon.

Ik laat nog meer spullen op de grond vallen. Deze keer zijn het flessen frisdrank die op de grond stuiten, waardoor sommige openspatten of volledig exploderen.

Snel werp ik een blik over mijn schouder net op het moment dat de twee mannen abrupt stoppen voor de gemorste spullen. Ik vang een glimp op van de duivelse uitdrukking op het gezicht van mijn vader en ik weet dat wat ze ook met me van plan zijn, het mijn thuissituatie zal doen lijken op een spelletje Candy Land.

Ze splitsen op, papa gaat de ene kant op en de man rent naar het tegenovergestelde gangpad. Ze willen me in de val lokken.

Ik raak in paniek en probeer terug te lopen om over een van de schappen te klimmen. Maar de onbekende man komt de hoek al om en stormt op me af.

Ik ben vastbesloten door te gaan, totdat ik vanuit mijn ooghoek zie dat hij zijn hand naar de achterkant van zijn spijkerbroek brengt, gevolgd door een duidelijke klik. Ik verstijf, hang half aan het schap en een ijzige rilling rolt over mijn rug. Dan kijk ik over mijn schouder.

Mario staart nu recht in de loop van een pistool, zijn gezicht verstijfd van angst terwijl de man het stevig vasthoudt. Zijn gezicht is vertrokken van woede en hij ademt zwaar.

‘Ik schiet hem verdomme neer. Wil je echt zijn dood op je geweten, kleine meid?’ snauwt de man.

Een donkere uitdrukking verschijnt op papa’s gezicht als hij naar me toe stampet en naar de achterdeur wijst die alleen voor personeel is bedoeld.

‘Laten we gaan. Nu meteen!’

Ik heb geen andere keuze dan te luisteren.

Er is geen ontkomen meer aan.

Ik had een kans, maar kon niet op tijd bij de uitgang komen. En hoezeer ik ook wil blijven vechten, ik wil Mario’s leven niet op het spel zetten.

Hijgend en met tranen die branden in mijn ogen, klim ik van het schap af en loop richting de deur. Als ik voorbij Mario loop, zwaai ik en fluister ‘dag’, voordat ik door de deur loop.

Met een diepe zucht loop ik door het magazijn en naar buiten via de achteruitgang. Ik volg de man door het steegje, met mijn vader die vlak achter me aanloopt. Daar word ik omringd door nog drie mannen.

Er is geen kans om te schreeuwen. Niet als ze mijn bovenarmen vastgrijpen, een doek over mijn mond slaan en me hun zwarte busje in sleuren.

Dit is het dan voor me. Ik zal Layla nooit meer zien.

Erger nog, zij zal mij nooit meer zien—de enige persoon die voor haar zorgde—haar veilig hield.

Maar één vraag dwaalt in mijn hoofd: zal háár lot erger zijn, of dat van mij?

'Molly Devereaux wordt al meer dan twee weken vermist. De politie is nog steeds op zoek naar de jonge vrouw die plotseling en zonder enkel spoor is verdwenen. De hele wereld wacht op een antwoord op die ene, cruciale vraag... Waar is Molly?

Als ik droom, loop ik nog altijd in die bossen van Oregon. Het leven na de dood is niet makkelijk, zeker niet omdat ik me nog altijd een geest voel. Inmiddels leef ik diep in de bergen van Montana, een prachtige plek. Maar ook hier huist het kwaad. Ook hier gebeuren er vreselijke dingen. Dingen die ik alleen in het duister van de nacht laat gebeuren, zodat mijn beesten zich ongestoord kunnen voeden.

Een dark romance spin-off van het Kat en muis-duet.

ISBN 978-94-6440-569-9

 SVM
PUBLISHING

SVMPUBLISHING.BE

 SVMPUBLISHING